

М. Куевилас

Овчарят и пришелецът от
космоса

Междувездният кораб проби облаците и започна да описва кръгове над пустинното плато, като се готвеше да се приземи.

Иклес, пилотът на кораба, имаше напълно конкретна задача: да получи за базата си на планетата Уплон сведения за умственото развитие на земните жители. Съгласно инструкцията за тази цел той трябваше да влезе във връзка с двама дъщи, намиращи се в двата полюса на човешкото общество: с овчаря Мартин Ромеро, живеещ близо до испанския град Сория, на равнината, по която тече река Дуеро, и с Герман Руф, световно известен финансист, притежател на заводи и тръстове, президент на най-могъщи компании и главен вложител на множество банки.

Иклес бързо установи къде се намира пасището, в което Мартин пасеше овцете. А междувременно овчарят вече десетина минути наблюдаваше движението на летящата чиния. Овцете уплашено се струпаха около Мартин, а кучето се късаше от лай.

– Млъкни, Султан, това са глупости – успокояваше Мартин кучето.

Корабът се приземи плавно. Иклес видя Мартин – наметнал върху рамената парцалива наметка, овчарят седеше пред бедняшката си колиба и раздухваше жаравата на гаснещия огън.

Пришълецът от космоса се удиви от спокойствието на овчаря – очакваше, че ще го срещне със страх или възхищение, но Мартин спокойно въздържаше яростно лаещия Султан.

– Добър вечер – приветства Иклес овчаря.

– Добър вечер – отвърна Мартин. – Седнете край огъня, днес не е много топло.

Изуменият пило последва съвета му. „Сигурно е глупак“ – помисли Иклес, а на глас попита Мартин:

– Знаеш лии откъде идвам?

– Според мен от далеч – отвърна овчарят.

– Виждаш ли ей онази звезда? Аз долетях от звезда, която е още подалеч.

Мартин се почеса по небръснатата брадичка и отговори на госта:

– Винаги съм мислил, че там горе живеят хора.

– А как така започна да мислиш за това?

– Овчарят има много свободно време, мисли колкото си искаш.

– Често ли мислиш? – попита Иклес с явно прозвучала ирония.

– Доста честичко. Времето минава бавно, а няма с какво да го запълвам...

– Можеш ли да ми разкажеш за какво мислиш?

– Защо да не мога? Например измислям си разни игри.

И той започна да подрежда на земята камъчета в квадрат, който после раздели на два равни триъгълника. Иклес с любопитство следеше движенията му.

Когато видя как Мартин разделя правите ъгли с диагонали, веждите на пилота се вдигнаха изумено – овчарят доказа теоремата, която земните жители наричат теорема на Питагор!

Накрая Мартин погледна Иклес, усмихна се и рече:

– Ето колко интересно се получава – събираме тези две по-малки квадратчета и се получава един по-голям.

И той показа квадрата, построен върху хипотенузата на триъгълник.

– Учил ли си някога геометрия? – възкликна Иклес.

Мартин отново се почеса по брадичката.

– Геометрия ли? А то какво е? Не, не съм чувал за такова нещо. На училище ходех като малък, мога да чета и пиша и по малко да смятам.

Иклес не можеше да повярва на очите си; този мъдър невежа самостоятелно, без ничия помощ даказа теоремата, увековечила името на великия учен!

Овчарят предложи на пилота парче хляб и сирене. Иклес ги взе и попита:

– С какви други игри се развличаш в самотата?

Мартин отново се зае да нарежда камъчетата, но този път на голямо разстояние едно от друго. Просто, но умно той изложи със свои думи същността на Теорията на относителността и завърши:

– Дължината, ширината и височината съвсем не са всичко. Има още една мярка, а може би и много други...

Иклес остана потресен.

– Слушал ли си някога за Айнщайн?

– Не съм чувал, сеньор. А кой е той?

У пилота не остана никакво съмнение – този жител на Земята с неговите интуитивни познания по висша математика беше гений.

Гласът на овчаря прекъсна замислянето му.

– За първи път ли кацате тук?

– Аз за първи път, но други са се приземявали и преди.

– А защо не сме ги виждали?

– Те са долетели на Земята преди повече от тридесет милиона години и следите от пребиваването им не са изчезнали и до днес. На платата в Андите, по границата между Перу и Боливия те издигнали огромни съоръжения. В долината на река Наска е останал гигантски космодрум,

където са се приземявали и излитали техните кораби. Тези същества, мои далечни пра-родители, построили град, в който можело да се влезе през дълбок пролом само по мост от светлина – или поточно йонизирано вещество, което се появявало само по тяхно желание. Накрая те се върнали на моята планета Уплон, като оставили на Земята множество следи от пребиваването си. Разстопеният пясък, който може да се види в някои райони на вашата пустиня Гоби, е спомен от техните атомни взривове. До вас са стигнали останки от календарите им, географските карти, мерките, които са използвали, а вие дори не подозирате какъв е произходът им.

– А вие защо долетяхте при нас? – попита Мартин.

– Да се запозная с вас, да ви опозная. Трябва да се видя с още един земен жител – Герман Руф.

Герман Руф... Герман Руф... Овчарят намръщи чело. Името му беше познато... спомни си.

– Аха, зная го. Четох за него във вестника. Голям човек.

– Умен ли е?

– Ами как!

– По-умен от тебе?

– Какво ти сравнение! Аз съм беден овчар без образование...

Иклес не каза нищо. Той вече бе взел решение веднага да се отправи в обратен път. Щом като този земен жител, живеещ в неизвестност и нищета, има толкова могъщ мозък, то какви ли щяха да бъдат способностите на Герман Руф!

Той се сбoguва с овчаря, върна се на кораба си и след две минути нощното небе го погълна.

В същото време знаменитият Герман Руф пиеше уиски в модния си клуб. През целия ден мозъкът му не бе родил нито една мисъл по простата причина, че въобще не беше способен на това. Денят започна с посещение на сауната и бръснаря. Закуси, седна в автомобила, последваха аперитив и втора закуска в моден ресторант. През втората половина на деня – конни надбягвания, а после спектакъл, който му се стори ужасно скучен; в заключение – приятно общество, което той ощастливи с поредица баналности и няколко фрази за международното положение, прочетени в някъкъв вестник.

Герман Руф беше глупав. Инженери, техници, специалисти в най-различни области работеха вместо него, управляваха неговите заводи, като им осигуряваха почти автоматично функциониране. Влиянието, престижът, славата му се дължаха изключително на парите, спечелени

навремето от дедите му по не особено честни начини.

Така пришълецът от космоса отнесе съвсем невярна представа за жителите на Земята. Той не знаеше простата истина: „Аз – това съм аз и моите обстоятелства.“

Мартин Ромеро беше гений, когото страшни, съдбовни, безпощадни обстоятелства (неговият произход) го направиха овчар и обрекоха да живее сред овце и кучета. Що се отнася до Герман Руф, неговият живот бе предопределен от други обстоятелства, на които беше задължен за несметното си богатство и славата.

Когато се върна в базата, Иклес доложи: „Земята е населена със същества, притежаващи колосални способности; толкова големи способности, че онези, които достигат нивото само на гений, ги пращат да пасат овце.“

КРАЙ

© М. Кувилас

М. Kuevilas

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/570>]